

กรรมฐานกับความมหัศจรรย์ทางจิต

สมชาติ พึ่งทอง

P17013

ข้าพเจ้าลาออกจากงานประจำเพื่อมาปรนนิบัติดูแลคุณพ่อซึ่งล้มป่วย เป็นอัมพาตมานานกว่า ๑๗ ปี ในระยะเวลาเริ่มท่านพอที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ โดยที่ไม่ต้องคอยเป็นกังวลมากนัก แต่ในช่วงเวลา ๔-๕ ปีที่ผ่านมา คุณพ่อต้องนอนอยู่กับที่ไม่สามารถลุกขึ้นเดินได้เลย กินและขับถ่ายอยู่บนเตียงจนแผ่นหลังเน่าเปื่อย บางครั้งถึงกับยอมให้มัดและแมลงรุมกัดรุมแทะอย่างน่าเวทนา ข้าพเจ้าเห็นแล้วบังเกิดความสังเวชใจ แต่ก็ยังทำหน้าที่คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ และทำความสะอาดให้เป็นประจำทุกวัน

อาการในระยะสุดท้ายเกิดโรคแทรกซ้อน ปอดอักเสบเพราะติดเชื้อรุนแรงทำให้ระบบหายใจติดขัดมีอาการเหนื่อยหอบตามมา และระดับน้ำตาลในเม็ดเลือดสูงมาก ปัสสาวะที่ออกมาสีเข้มข้นผิดปกติ เมื่อออกจากโรงพยาบาลกลับมาพักที่บ้านอาการมีแต่ทรุดลง ต้องให้อาหารเหลวผ่านทางสายยาง โดยสอดสายยางผ่านทางรูจมูกลงไปจนถึงกระเพาะอาหารและใส่ท่อปัสสาวะเพื่อระบายของเสีย สำหรับแผลเน่าเปื่อยที่เกิดจากการนอนอยู่กับที่นานๆ บัดนี้กลับกลายเป็นแผลลึกขนาดใหญ่มาก โดยเฉพาะแผลเน่าที่บริเวณสะโพกทั้งสองข้างสามารถรองรับน้ำได้หนึ่งแก้วพอดี ขาทิ้งคู่ก็งอพับเข้าหากันเหมือนซากบ ข้างหนึ่งเล็บเล็กเห็นถึงกระดูก ส่วนอีกข้างบวมโต ข้ำเลือดข้ำหนอง มือที่ใช้การไม่ได้และกำไว้แน่นโดนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ ไม่สามารถดึงหรือเหยียดนิ้วออกได้เลย ที่น่าวิตกอย่างมากคือ บริเวณศีรษะ ถึงกหนูเริ่มปริและแตกออกมาบ้างแล้ว ทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยเลือดและน้ำหนอง ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งคลุ้งตลบอบอวลไปทั่วทั้งบ้าน ข้าพเจ้าได้มีจดหมายนมัสการมายังพระเทพ

สิงหนุราจารย์ (พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญฐิตธัมโม) แจ้งอาการอันน่าวิตกของ คุณพ่อให้ท่านทราบโดยตลอด และท่านได้มีเมตตาต่อข้าพเจ้าและครอบครัว ให้ คำแนะนำในการรักษาพยาบาลและส่งตำรายาพร้อมวิธีการปรุงมาให้ด้วย ข้าพเจ้า รู้สึกตื่นตัวในความเมตตาที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกให้ แต่เป็นที่น่าเสียดาย ว่า คุณพ่อของข้าพเจ้าไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดได้ และได้เสียชีวิตลงก่อนมิ หนที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพระเดชพระคุณหลวงพ่ผู้มีพระคุณอย่างเหลือล้น

เสร็จสิ้นจากงานศพคุณพ่อแล้ว ข้าพเจ้าจัดกระเป๋าเสื้อผ้าเตรียมออกเดินทาง จุดหมายข้างหน้าคือที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี วัดที่มีพระอริยะสงฆ์เจ้าผู้ทรงศีล บริสุทธิ และมีวัตรปฏิบัติเป็นที่น่าเลื่อมใสศรัทธาของพุทธศาสนิกชนทั่วไป

ข้าพเจ้าเดินทางมาถึงวัดอัมพวันในวันศุกร์ที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ ได้แจ้งความ ประสงค์ต่อเจ้าหน้าที่จะขออยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดมีกำหนด ๗ วัน แต่ตามกฎระเบียบ ของทางวัดให้ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมในวันศุกร์อยู่ได้เพียงสามวัน ซึ่งต้องกลับในวันอาทิตย์ คงเป็นเพราะข้าพเจ้ามีใจที่มุ่งมั่นแน่วแน่ จึงได้รับอนุญาตให้อยู่ปฏิบัติธรรมได้ตามที่ ประสงค์ โดยเข้าพักที่อาคารชั้น ๔ โรงเรียนปริยัติธรรม ที่ดูสงบเงียบและแวดล้อม ไปด้วยพุ่มไม้نانานาชนิด

เวลา ๑๗.๐๐ น. ข้าพเจ้าและผู้เข้ามาใหม่ซึ่งอยู่ในชุดขาวบริสุทธิมาพร้อมกัน ที่ศาลาปฏิบัติธรรม อาคารภavana ๑ เพื่อเข้าร่วมในพิธีบวชเนกขัมมะ รับศีลแปด จากพระอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ และได้รับการอบรมเกี่ยวกับพิธีการทาง พระพุทธศาสนา เช่น การก้มลงกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ การอาราธนาศีลและ อาราธนาธรรม ตลอดจนการสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-เย็น จากนั้นพระอาจารย์ได้อบรม การเจริญพระกรรมฐานตามแนวทางสติปัฏฐานสี่เริ่มจากการยืนอย่างมีสติ โดย ประคองสติให้อยู่กึ่งกลางกระหม่อม กำหนดให้เห็นเป็นเส้นตรง ลากจากบนลงล่าง

จากล่างขึ้นบน เคล็ดลับอยู่ที่กำหนดให้ช้าที่สุด อย่ารีบร้อนจนเกินเมื่อได้ ยืน-นอน แล้ว การเดินจงกรมและการกำหนดนั่งก็จะได้เร็วขึ้น สำหรับผู้ที่มาปฏิบัติธรรมครั้งแรก เช่นเดียวกับข้าพเจ้า ที่ยังจับต้นชนปลายไม่ได้ เวลาเดินจงกรมก็ยังเดิน สะเปะสะปะ ไม่เหมือนกับที่เดินตามปกติ เนื่องจากไม่ได้รับการฝึกปฏิบัติตามแนวทางสติปัฏฐานสี่มาก่อนเลย จนมาถึงการนั่งสมาธิ กำหนดที่หน้าท้อง พอง-หนอ ยุบ-หนอ ก็ยังติดขัดเช่นเดิม ต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวด

เวลา ๐๔.๐๐ น. ของวันใหม่ ผู้ปฏิบัติธรรมทุกคนมาพร้อมกันเพื่อสวดมนต์ ทำวัตรเช้า จากนั้นอุบาสิกาชุง้อ แซ่เอ็ง ได้มาควบคุมการเจริญพระกรรมฐานอย่างต่อเนื่อง ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในตัวท่านเป็นอย่างมาก แม้ว่าท่านจะเป็นชาวสิงคโปร์ต่างชาติต่างภาษา แต่ก็ยึดถือตามขนบธรรมเนียมแบบไทยเรา การกราบ การไหว้ดูอ่อนช้อยงดงามหาที่ติไม่ได้ การพูดการเจรจาก็ไพเราะอ่อนหวานน่าชื่นชมอย่างยิ่ง

หลังจากอาหารเข้ามือแรกข้าพเจ้ารู้สึกสับสนกับการปฏิบัติที่เพิ่งผ่านไป เนื่องจากร่างกายไม่ได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ และเมื่อมาถึงการปฏิบัติในช่วงระหว่าง เวลา ๐๘.๐๐น.-๑๑.๐๐ น. ข้าพเจ้าจึงเกิดความเบื่อหน่ายแต่แข็งใจฝึกปฏิบัติจนครบกำหนดเวลา และมาอึดอัดมากยิ่งขึ้นในช่วงบ่าย เนื่องจากอากาศโดยรอบร้อนอบอ้าว ถึงจะมีพัดลมให้ความเย็นอยู่เหนือศีรษะ ก็ไม่สามารถบรรเทาความร้อนลงได้เลย

เวลา ๑๘.๐๐ น. ร่วมสวดมนต์ทำวัตรเย็น จากนั้นจึงเข้าประจำที่ฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เริ่มจากการยืนอยู่กับที่โดยมีสติกำกับ แล้วเดินจงกรมสลับกับการนั่งสมาธิโดยลำดับ เมื่อคำนวณดูแล้วในหนึ่งวัตรผู้ปฏิบัติต้องทุ่มเททั้งกายและใจ เพื่อให้

ทันกับแนวทางการสอนที่วางกรอบไว้ใน ๔ ช่วงเวลาด้วยกัน รวมเวลาทั้งสิ้น ๑๒ ชั่วโมง นับว่าเป็นเรื่องที่ทำทลายความสามารถและน้ำอดน้ำทนของผู้ปฏิบัติอยู่ไม่น้อย

วันอาทิตย์ที่ ๑๗ มีนาคม ตั้งแต่เช้าข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนจะเป็นไข้ เกิดอาการวิงเวียนศีรษะอยากจะล้มตัวลงนอนท่าเดียว ขณะเดียวกันก็มีอาการเครียดทางประสาท จนเรี่ยวแรงถดถอยลงทุกขณะ กำลังใจตกวูบในทันที คิดอยากจะกลับบ้านท่าเดียว ปฏิบัติได้แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

คืนนั้นข้าพเจ้านอนไม่หลับ สับสนกระวนกระวายอย่างมาก คิดจะหลีกเลี่ยงไม่เข้าร่วมสวดมนต์ทำวัตรเช้าตอนตีสี่ แต่พอเอาเข้าจริงๆ แค่นี้สามเศษๆ เท่านั้น ข้าพเจ้าลุกขึ้นจากที่นอนอย่างรวดเร็ว อาบน้ำแปรงฟันเสร็จสรรพ ถือนั่งสวดมนต์เดินออกจากอาคารที่พักเข้าสู่ศาลาปฏิบัติธรรมโดยไม่มีความลังเลแม้แต่น้อย

แต่พอเข้าสู่การปฏิบัติในช่วงเช้า อาการที่ไม่สบายเกิดกำเริบขึ้น รู้สึกมึนงอย่างมาก ขณะที่เดินจงกรมเมื่อเท้าก้าวออกไป รู้สึกว่าพื้นศาลาสั่นไหวโคลงเคลงไปมา ไม่สามารถควบคุมการเดินให้เป็นปกติได้ เหลือบดูผู้ปฏิบัติธรรมคนอื่นๆ ก็เห็นเขายังปกติดีอยู่แต่ตัวเราทำไมถึงชวดเซไร้ทิศทาง จวนจะล้มล้มแหล่ คิดในใจว่าถ้าจะล้มลง ณ ที่ตรงนั้นก็ขอให้สิ้นใจตายในทันที แต่ถ้าล้มลงแล้วกลับมีชีวิตอยู่ต่อไปแต่ไม่มีโอกาสลุกขึ้นยืนได้อีกข้าพเจ้าไม่พึงปรารถนา มาถึงตรงนี้เกิดอาการเสียดแทงบริเวณหน้าอก หยดเหวี่ยงไหลย้อยเข้าตาจนฝ้าฟาง สลับกับลมหายใจที่เบาหวิวใกล้หมดแรง เพื่อเป็นการรักษาตัวรักษาชีวิตในยามนี้ จึงกำหนดลงนั่งขัดสมาธิ มือทั้งสองประสานไว้บนตัก ปิดเปลือกตาลงช้าๆ พร้อมกับกำหนดที่หน้าท้อง พอง-หนอ ยุบ-หนอ เรื่อยไปจนครบตามเวลาที่กำหนด

ตกป่วยอาการของข้าพเจ้ายังไม่ดีขึ้น พื้นศาลาที่ยืนอยู่กลับสั่นคลอนหนักขึ้น ใจวาบหวีดคล้ายจะเป็นลม จึงเปลี่ยนจากการเดินมาเป็นการกำหนดลงนั่ง พยายาม ประคองสติให้ตั้งมั่น แต่ก็ทรงอยู่ได้เพียงชั่วขณะ จนเกิดอาการคลื่นเหียนอยาก จะ สำรอกออกมา ตัดสินใจครั้งสุดท้ายจะขอออกจากการเจริญพระกรรมฐานก่อนครบ กำหนดเวลา แล้วรีบแผ่เมตตาพร้อมทั้งอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่มารดา บิดา ญาติสนิทมิตรสหาย ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ เหล่าเทพเทวดา แต่ยังไม่ทันได้อุทิศส่วน กุศลให้ปรตเลย พลันเกิดอาการแน่นขึ้นที่บริเวณลำคอ เนื่องจากมีเสลดจุกแน่นอยู่ ภายในจนหายใจไม่ออก พยายามกลืนลงไปแต่ไม่สำเร็จ รู้สึกกระอัก กระอ่วนอย่าง มาก ถึงจะกำหนดรู้-หนอ แน่น-หนอ ก็ยังไม่ยอมคลาย ในที่สุดจำใจต้องล้มตาคูกขึ้น ยืนหันรีหันขวาง ก่อนที่จะเดินออกจากห้องกรรมฐานอย่างลุกลี้ลุกลอน แจ้งให้ อาจารย์ชูง้อ ทราบถึงอาการเจ็บป่วย ซึ่งท่านก็ได้อนุญาตให้ออกจากห้องกรรมฐานได้ เป็นครั้งแรกที่รู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถปฏิบัติตามเวลาที่กำหนดได้

ข้าพเจ้าออกมานั่งรับลมเย็นใกล้สระน้ำ ได้สัมผัสกับกลิ่นอายของธรรมชาติ เสียงนกร้องวิเวกวาน เสียงน้ำในสระไหลวระเพื่อมขึ้นลง เห็นฝูงปลาหลากสีสวยงาม แหวกว่ายไปมา จนกระทั่งเห็นรอยยิ้มอันอบอุ่นของพระแม่ธรณี ใจจึงเริ่มเป็นสุข คลายความทุกข์ลงได้บ้าง ตั้งใจไว้ว่าจะปฏิบัติให้ดีกว่าที่แล้วมา

ตอนหัวค่ำข้าพเจ้าปฏิบัติการเจริญพระกรรมฐานด้วยจิตใจอันมั่นคง หลับตา ยืน-หนอได้ไม่ครบห้าครั้ง ก็ใช้วิธีล้มตายุ่น-หนอ จนครบห้าครั้ง เวลาเดินจงกรมจาก เดิมที่ก้มหน้าลงดูปลายเท้าของตัวเอง ซึ่งอาจทำให้เกิดอาการหน้ามืดล้มลงได้ ก็ เปลี่ยนมาเป็นเงยหน้าเสมอระดับเอวหรือสูงกว่านั้นเล็กน้อย เพื่อให้ร่างกายทรงตัวอยู่ ได้โดยไม่ล้มลงเสียก่อนเป็นการแก้ไขสถานการณ์ได้ดีในระดับหนึ่ง จนกระทั่งการฝึก ปฏิบัติในวันนั้นเสร็จสิ้น

ข้าพเจ้าใคร่ขอวิเคราะห์ถึงมูลเหตุแห่งความไม่สบายกายไม่สบายใจอันมีผลต่อการฝึกปฏิบัติการเจริญพระกรรมฐานดังนี้

๑. วิเคราะห์ตามหลักสรีรศาสตร์

ก่อนที่จะมาปฏิบัติธรรมครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่สบายเป็นไข้หวัดลำคออักเสบเจ็บแน่นหน้าอก ประกอบกับมีอาการของความดันโลหิตสูงอยู่ก่อนแล้ว และเมื่อมาอยู่ที่วัดข้าพเจ้าแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ต้องตื่นก่อนตีสี่เพื่อให้ทันกับเวลาของการปฏิบัติที่กระชั้นชิด ทำให้ระบบการขับถ่ายไม่ทำงานตามปกติ เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับสถานที่ จึงรู้สึกอึดอัดไม่คล่องตัว และรับประทานอาหารได้น้อยลง บางวันรับประทานเพียงมื้อเดียวเป็นการประทังชีวิตไว้ก่อน ทำให้สุขภาพโดยรวมทรุดโทรมอย่างรวดเร็ว

๒. วิเคราะห์ตามหลักวิทยาศาสตร์

ภายในศาลาปฏิบัติธรรมอากาศร้อนอบอ้าว ทำให้หลายคนเกิดอาการอ่อนเพลีย บางรายถึงกับทรุดลงนั่งพิงข้างฝาผนัง และที่หลบไปนอนเหยียดยาวด้านหลังศาลาก็มี พัดลมขนาดใหญ่ให้ความเย็นขณะทำงานอากาศโดยรอบมีการเคลื่อนที่ตลอดเวลา จนเกิดเป็นแรงปะทะกดทับหลอดเลือด และเมื่ออากาศถ่ายเทลงสู่เบื้องล่าง จากล่างขึ้นบนสลับกันไป ทำให้มีความรู้สึกวุ่นศาลาปฏิบัติธรรมสั้นคลอนไคลงเคลงไปมา จนเกิดอาการเกร็งของกล้ามเนื้อและอารมณ์เขม็งเกรียวทางหลอดเลือด จึงเป็นเหตุให้กำลังขาอ่อนล้าเรียวแรงถดถอย เกือบจะเป็นลมล้มพับหลายครั้งหลายครา

๓. วิเคราะห์ตามหลักจิตศาสตร์หรือศาสตร์แห่งจิต

ผู้ที่ จะเจริญพระกรรมฐานได้ดีต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนอดหย่อม ทนต่อ สภาวะที่ผันแปรทั้งทางร่างกายและจิตใจ นั่นคือ ต้องมีจิตเป็นหนึ่งเดียวประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็ด้วยความเชื่อมั่นและความศรัทธาของผู้ปฏิบัติเอง เมื่อมีความยึด หมั่นเชื่อมั่นในสิ่งใดแล้ว มักมีผลสะท้อนกลับมาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ที่ข้าพเจ้ากล่าว เช่นนี้เพราะจะนำท่านเข้าสู่ปรากฏการณ์ทางจิต ที่ข้าพเจ้าไม่คาดคิดไว้เลยว่า จะ ได้รับความเมตตาอย่างสูงยิ่งจากครูบาอาจารย์ที่วัดอัมพวันแห่งนี้

วันอังคารที่ ๑๙ มีนาคม ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังปฏิบัติสมาธิโดยการนั่ง กำหนดอยู่นั้น เกิดนิมิตพอเห็นได้แม้ไม่ชัดเจนนัก ปรากฏเป็นงูเผือกตัวยาวใหญ่ ถัด มาเป็นเสือโคร่งและสุดท้ายคือภาพของชายชราผู้หนึ่งเห็นเพียงใบหน้าด้านซ้าย ทันที ที่เห็นข้าพเจ้ารีบกำหนด เห็น-หนอ เห็น-หนอ จนภาพเหล่านั้นหายไป เมื่อได้เวลา เติบจนกรมข้าพเจ้าก็ยังปฏิบัติตามปกติ แต่อาการรับรู้ที่พื้นศาลาโหวโยกยั้งคั่งมีอยู่ จนกระทั่งขาเริ่มสั่นและเสียการทรงตัว จะล้มลงในบัดดล จึงอธิษฐานจิตขอให้ครู บาอาจารย์ได้โปรดมีเมตตา ช่วยประคับประคองร่างกายนี้ไม่ให้ล้มลงไป เพื่อที่จะได้ ปฏิบัติการเจริญพระกรรมฐานให้สำเร็จลุล่วงตามที่ได้ตั้งใจไว้

เป็นที่น่าประหลาดใจยิ่งนัก เมื่อจบคำอธิษฐานจิตแล้ว อาการที่กวดแกว่ง จนขาบิดไปบิดมานั้น กลับสงบนิ่งอย่างน่าอัศจรรย์ พอตั้งสติได้ข้าพเจ้ารีบกำหนดรู้- หนอทันที

กรรมฐานกับความมหัศจรรย์ทางจิตปรากฏเด่นชัดขึ้นในวันพุธที่ ๒๐ มีนาคม ขณะที่การเดินจงกรมผ่านไปแล้วช่วงเวลาหนึ่งและกำลังจะเริ่มใหม่ ข้าพเจ้า ใช้สติปักลงที่เท้าขวายกเส้นเท้าขึ้นจากพื้นซ้าๆ พร้อมกับกำหนดว่า ขวา... (ลำดับต่อ จากนี้คือการเดินจงกรมที่ข้าพเจ้าได้รับการประสิทธิ์ประสาทจากครูบาอาจารย์ที่วัด อัมพวัน) ย่าง....ปลายเท้าเคลื่อนออกจากที่ด้วยจิตที่สัมผัสได้ ก่อนจะเบนออก

ด้านข้างเล็กน้อย หนอ... ฝ่าเท้าลดระดับลงจนสัมผัสพื้นแนบสนิท ซ้าย... สิ้นเท้าซ้าย
ลอยขึ้นจากพื้น ย่าง... ปลายเท้าเคลื่อนไปข้างหน้าเหมือนถูกแรงดึงดูดให้เข้าประชิด
เท้าขวา แต่แล้วก็เลยล้าออกไป หนอ... ฝ่าเท้าสัมผัสพื้นยืนอยู่ในตำแหน่งที่มั่นคง
เดินระยะเดียวกันนี้ได้อีก ๔-๕ ก้าว วิธีการเดินก็เปลี่ยนไป พอสิ้นเท้าขวาลอยขึ้นจาก
พื้น ตั้งแต่หัวเข่าจนถึงสะโพกก็ยกสูงขึ้นเกือบขนานกับพื้นพร้อมกับปลายเท้าเหยียด
ไปข้างหน้า หยุดชั่วขณะแล้วจึงลดระดับลง ปลายเท้าสัมผัสพื้นก่อนตามด้วยสิ้นเท้าที่
ค่อยๆ ลดระดับลงจนแนบสนิท มาถึงตรงนี้ข้าพเจ้าไม่สามารถกำหนดได้ทัน ได้แต่
ตามดูเพียงอย่างเดียว โดยปล่อยให้มันเป็นไปตามสภาวะการขับเคลื่อนทางจิต ระยะ
ต่อมาปลายเท้าตวัดไปด้านหลังจนเกือบถึงบั้นเอว หยุดนิ่งอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่จะลดระดับ
ลงมาแล้วเคลื่อนย้ายไปข้างหน้าเล็กน้อยสิ้นเท้าปักลงที่พื้นก่อน ตามด้วยปลายเท้าที่
ค่อยๆ ลดระดับลงจนแนบสนิท

ถัดจากนั้นมีการเคลื่อนย้ายไปทางขวา โดยเท้าขวาขยับเขยื้อนออกห่าง
ประมาณหนึ่งฟุต จิตที่สัมผัสรู้ว่าเท้าซ้ายกำลังเคลื่อนเข้าประชิดเท้าขวาเหมือนมีแรง
ดึงดูด แต่ก่อนที่เท้าทั้งสองจะแตะสัมผัสกัน เท้าซ้ายกลับเปลี่ยนทิศทางตัดเป็นมุม
ฉาก ๙๐ องศา ล้าหน้าเท้าขวาเล็กน้อย ปลายเท้าแตะถึงพื้นก่อนตามด้วยสิ้นเท้า
และระยะเดียวกันนี้สิ้นเท้าปักลงที่พื้นแล้วจึงตามด้วยปลายเท้าเป็นการสลับกัน

ในระยะต่อมาเป็นการถอยกลับ นั่นคือสิ้นเท้ายกขึ้นสูงแล้วตวัดกลับไป
ด้านหลังจนเกือบถึงบั้นเอว หยุดอยู่ชั่วครู่จากนั้นปลายเท้าเริ่มเหยียดไปข้างหลังอย่าง
ช้าๆ จนนิ้วเท้าแตะถึงพื้นและสิ้นเท้าลดระดับลงแนบสนิท การถอยกลับของขาอีกข้าง
หนึ่งก็ลักษณะเดียวกันแต่มีทันได้ตั้งสติ ฉับพลันนั้นเท้าซ้ายก็เคลื่อนออกจากที่ทำที่ว่า
จะเคลื่อนไปทางซ้ายแต่แล้วก็อ้อมมาทางด้านหลังเท้าขวาโอบกระหวัดเข้าที่ข้อเท้า
อย่างรวดเร็ว เป็นการรัตรึงข้อเท้าขวาให้ตรึงแน่นอยู่กับที่ ข้าพเจ้าไม่เคยประสบกับ
เหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ได้แต่ยกแยะยกยันทำอะไรไม่ถูก นึกในใจว่าครูบาอาจารย์ท่าน

ต้องการทดสอบกำลังสติกำลังปัญญาของเรามากกว่าจึงพยายามตั้งสติใหม่ แข็งใจ ยืนด้วยขาขาเพียงข้างเดียว ลำตัวกวัดแกว่งเกือบจะเอียงกระเท่เร่ พอรู้สึกเจ็บทนไม่ไหวแล้วก็รีบคลายออก ทันทีที่เท้าซ้ายเป็นอิสระ เท้าขวากลับตวัดเข้าที่ข้อเท้าซ้ายจนแน่น เป็นการตรึงเท้าซ้ายให้อยู่กับที่แทน ปราภฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เสมือนหนึ่งว่า ครูบาอาจารย์ที่มาประสิทธิ์ประสาทวิชากรรมฐานให้ท่านนั้นท่านไม่ยอม ท่านต้องการให้เรายืนด้วยขาเพียงข้างเดียว ยืนด้วยสติ ยืนด้วยปัญญา ด้วยตัวของเราเอง ข้าพเจ้ายอมรับว่าหลายครั้งหลายหนที่เกิดการรัตรึงข้อเท้าเช่นนี้ เป็นเพราะครูบาอาจารย์ท่านตอกย้ำและเน้นเป็นพิเศษ ซึ่งข้าพเจ้าสามารถยืนอย่างมีสติด้วยขาเพียงข้างเดียวได้แค่สองครั้งเท่านั้น นอกเหนือจากนั้นไม่สามารถควบคุมการยืนให้หนึ่งสงบได้เลย

ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าการเดินจงกรมแท้จริงแล้วมีสักกี่ระยะ และไม่สามารถใช้สติตามกำหนดได้ทัน เนื่องจากไม่มีความรู้และไม่เคยฝึกปฏิบัติตามแบบฉบับที่ถูกต้อง แต่พอได้มาฝึกปฏิบัติตามแนวทางสติปัญญาฐานสี่ที่วัดอัมพวันแห่งนี้ เริ่มจะมีความเข้าใจในการปฏิบัติที่ถูกต้อง มาทราบภายหลังว่าทางวัดเน้นการสอนวิธีการเดินจงกรมเพียงระยะเดียว เพื่อให้ผู้ปฏิบัติมีความชำนาญฝึกฝนให้คล่องแคล่ว สมาธิก็จะตั้งอยู่ได้นานและแนบแน่นยิ่งขึ้น แต่การเดินจงกรมที่ครูบาอาจารย์ท่านเมตตา มอบให้มานั้น มีความแตกต่างจากวิธีการปฏิบัติที่อุบาสิกาซุง้อ แซ่เอ็ง กำลังควบคุมดูแลอยู่ รวมทั้งวิธีผ่อนคลายจากการเดินและการนั่งเป็นเวลานานๆ โดยประสานฝ่ามือบีบนิ้วและกดทับไปตามจุดต่างๆ บนร่างกายเป็นการผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่อ่อนล้าให้เลือดลมหมุนเวียนดี คิดอยากจะแจ้งให้ท่านทราบถึงการปฏิบัติที่แตกต่างจากที่ท่านสอนในขณะนี้ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้

วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ มีนาคม ในช่วงหนึ่งของการนั่งสมาธิ ข้าพเจ้ากำหนดจิตเพื่อขอทราบนามของครูบาอาจารย์ที่มาประสิทธิ์ประสาทการเจริญพระกรรมฐาน จึงทราบว่าผู้มีพระคุณอันสูงยิ่งคือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อเดิม (พระครูนิวาสธรรมขันธ์

อายุร้อยกกว่าปี) วัดหนองโพ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของ พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ลูตธัมโม นั่นเอง

ทันทีที่จิตรับทราบ บังเกิดความปลื้มปิติยินดี เป็นล้นพ้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่ สะดุดตาข้าพเจ้ายิ่งนัก นั่นคือรูปหล่อกรมดำที่ประดิษฐานอยู่ด้านซ้ายของโต๊ะหมู่บูชา ภายในศาลาที่ปฏิบัติธรรม อาคารภavana ๑ ชั้นล่าง ดูคล้ายกับภาพที่มาปรากฏใน นิमित แม้จะเห็นได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร ซึ่งตรงที่ประดิษฐานรูปหล่อองค์นั้นมีแจกัน ดอกไม้ใบใหญ่วางอยู่ด้านหน้าจึงมีกล้าย่างกรายเข้าไปเพ่งพิศ เนื่องจากมีความ เคารพในสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ แต่หลังจากเสร็จสิ้นจากการปฏิบัติในช่วงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าคืบคลานเข้าไปใกล้พลางใช้สายตามองลอดผ่านแจกันดอกไม้ ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้ารู้สึกตะลึงงัน เพราะชื่อที่ปรากฏตรงฐานของรูปหล่อกรมดำองค์ นั้นมีนาม ว่า ...”หลวงพ่อจรัญ”

วินาทีนั้นข้าพเจ้าไม่ตั้งใจสงสัยอะไรเลย ครุบาอาจารย์ผู้มีพระคุณที่มา ประสิทธิ์ประสาทสอนการเจริญพระกรรมฐาน นอกจากอุบาสิกาชุ้งอ แซ่เอ็ง และ อุบาสิกาอีกท่านหนึ่งแล้ว เห็นสิ่งอื่นใดยังมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีม(พระครู นิवासธรรมขันธ์) แห่งวัดหนองโพ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ และพระเดช พระคุณหลวงพ่อจรัญ ลูตธัมโม ซึ่งท่านกำลังอาพาธอยู่ในขณะนี้ ได้มีเมตตาอย่างสูง ยิ่งมาร่วมสอนการเจริญพระกรรมฐาน ให้แก่ข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วย

เพื่อความกระจ่างเกี่ยวกับความมหัศจรรย์ทางจิต ข้าพเจ้าขอเล่าย่อหลัง ไปในช่วงกลางปี ๒๕๔๐ ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังประสบกับปัญหาทางการเงิน อย่างหนัก ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่สูงมาก ประกอบกับทางธนาคารได้เร่งรัดหนี้สิน ตลอดเวลา โดยที่ ข้าพเจ้าไม่สามารถหาเงินสดใช้ได้เลย ทำให้เกิดอาการเคร่งเครียด หนทางเดียวคือ ต้องขายบ้านพร้อมที่ดินเพื่อปลดหนี้ แต่จนแล้วจนรอดก็ยังมีที่ท่า

ว่าจะมีใครมาติดต่อขอซื้อ และเมื่อธนาคารทวงถามหนักขึ้น ก็ยิ่งร้อนรนเป็นเงาตามตัว เมื่อถึงคราวคับขันฉบับปัญหาจึงต้องพึ่งพาสังคักดีสิทธิ์ ทั้งที่ไม่รู้ว่าสังคักดีสิทธิ์ จะช่วยได้หรือไม่

ข้าพเจ้าลองนั่งสมาธิ กำหนดจิตให้เป็นหนึ่งเดียวพร้อมทั้งภาวนาบทพุทฺธคุณในใจ “อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสาณัง พุทฺโธ ภะคะวาติ” กลับไปกลับมาหลายเที่ยวหลายจบ เมื่อใจจดจ่ออยู่กับองค์ภาวนาทำให้สมาธิแนบแน่นยิ่งขึ้นจนเวลาล่วงเลยไปโดยลำดับ และแล้วข้าพเจ้าก็ได้ประสบกับปรากฏการณ์ทางจิตเป็นครั้งแรก เริ่มจากกายที่ซ่าชานสันสะท้าน ขนลุกขนพอง และริมฝีปากที่สั่นระริก ต่อมาความรู้สึกกลับไปอยู่ท้ายทอย คล้ายกับว่าบริเวณนั้นถูกระแทกด้วยของหนัก และถูกชอนไชด้วยของแหลมจนทะลุถึงสมองส่วนใน เจ็บแปลบและเสียวซ่าเป็นระยะ เปลือกตาที่ปิดลงเริ่มกระชับแน่น บัดนี้มีแต่ความมืดที่เจียบสนิท ขณะเดียวกันสมองก็ยังรับรู้ถึงอาการที่กำลังเปลี่ยนแปลง สถิติสัมปชัญญะก็ยังอยู่ครบถ้วนไม่สูญหายไปไหน ไม่นานนักบทพุทฺธคุณที่เป็นองค์ภาวนาในใจ ก็กลับกลายเป็นเสียงคนแก่เปล่งออกมา เสียงฟังดูกระท่อนกระแท่นแต่ก็สวดจนจบบทมาถึงตรงนี้ทุกอย่างสงบนิ่ง

ข้าพเจ้ารู้จักการฝึกกำหนดจิตเป็นครั้งแรกด้วยคำถามที่ว่า “ท่านคือ...ใช่หรือไม่?” เมื่อได้รับคำตอบแล้วก็เรียบเรียงคำถามออกมาอีกอย่างต่อเนื่อง คำตอบที่ว่าใช่หรือได้คืออาการที่ศีรษะก้มลงหรือพยักหน้า ส่วนคำตอบที่ว่าไม่ใช่หรือไม่ได้คืออาการของศีรษะที่ส่ายไปส่ายมาหรือสั่นหน้า ในที่สุดข้าพเจ้าก็ทราบนามผู้มีพระคุณท่านแรกที่ลงมาโปรดและให้การช่วยเหลือ ท่านผู้นั้นคือพระอริยะสงฆ์เจ้าพระองค์หนึ่งที่ได้ละสังขารไปนานแล้ว และเป็นทีเคารพสักการะ บูชาของพุทธศาสนิกชนทั่วไป เพื่อให้แน่ใจยิ่งขึ้นข้าพเจ้าจึงกำหนดจิตสอบถามจากผู้มีพระคุณท่านอื่น ซึ่งก็ได้รับคำตอบที่ตรงกัน หลังจากนั้นไม่กี่วันก็มีคนข้างเคียงมาติดต่อขอซื้อบ้านพร้อม

ที่ดิน ซึ่งข้าพเจ้าตกลงใจขายให้โดยไม่ลังเล ได้เงินจำนวนหนึ่งมาชดใช้หนี้ให้ธนาคาร จนหมดสิ้น และมีเงินเหลือส่วนหนึ่งพอที่จะหาซื้อบ้านหลังใหม่ ถึงแม้จะมีขนาดเล็ก ลงก็ตาม

หลังจากนั้นมา ข้าพเจ้ายังได้ใจเวลานั่งสมาธิคราวใด มักจะติดต่อสัมผัสทางจิตกับผู้มีพระคุณเหล่านั้นเสมอ แต่มาสำนึกได้ภายหลังว่า เป็นการไม่บังควรอย่างยิ่ง หากกระทำพร้าหรือบ่อยครั้งเกินไปจะเป็นผลร้ายต่อตัวเองได้ เอาไว้เมื่อถึงคราวคับขันหรือจำเป็นจริง เท่านั้นจะดีกว่า จึงหยุดการกระทำดังกล่าวมาเป็น เวลานานพอสมควร และปรากฏการณ์ทางจิตที่ว่านี้ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ณ วัดอัมพวันแห่งนี้ โดยได้รับการสื่อสารสัมผัสทางจิตจากพระอริยะสงฆ์เจ้าถึงสอง พระองค์ โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้คาดคิดหรือนึกฝันมาก่อนเลย ซึ่งอยู่เหนือความ คาดหมายจริงๆ

ในช่วงบ่ายของวันเดียวกัน ผู้ปฏิบัติธรรมทุกคนมาพร้อมกันที่หอประชุม ภาวนากรศรีพา เพื่อรอเวลาที่พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ฐิติธัมโม จะมาเป็น ประธานจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัยสวดมนต์ทำวัตรเย็น และให้โอวาทแก่ผู้มา ปฏิบัติธรรมและญาติโยมทั้งหลายจนเวลาล่วงเลยไปเกือบ ๑๕.๐๐ น. จึงได้รับแจ้ง จากเจ้าหน้าที่ว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อยังมีอาการอาพาธอยู่ ไม่สามารถมาร่วมใน พิธีการดังกล่าวได้ ทั้งอุบาสก อุบาสิกาและญาติโยมทั้งหลาย ตลอดจนผู้มาปฏิบัติ ธรรมทุกคนต่างรู้สึกผิดหวัง ที่ไม่มีโอกาสได้ชื่นชมบารมีของพระเดชพระคุณท่าน แต่ ทุกคนก็พร้อมใจกันตั้งจิตอธิษฐานขออำนาจแห่งพระพุทธานุภาพ พระธรรมคุณ และ พระสังฆคุณได้โปรดอภิบาลพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำให้หายจากอาการเจ็บป่วย โดยเร็ว

สำหรับข้าพเจ้าแล้วแม้จะรู้สึกผิดหวังบ้างเล็กน้อย แต่ในส่วนของจิตอันลึก ล้ำ ข้าพเจ้าได้พบและกราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ฐิติธัมโม ผู้มี พระคุณต่อข้าพเจ้าอย่างสูงยิ่งมาแล้ว

คืนนั้นข้าพเจ้าพักผ่อนอย่างมีความสุข จนกระทั่งรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา จัดแจงอาบน้ำแปรงฟันจนเรียบร้อย รอฟังเสียงเคาะระฆังเพื่อร่วมสวดมนต์ทำวัตรเช้า วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการปฏิบัติธรรม แต่ข้าพเจ้ายังมีใจจดจ่ออยู่กับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เหลือบดูนาฬิกาก็แค่ตีสองกว่าๆ รู้สึกง่วงเล็กน้อยจึงเอนกายลงนอน พร้อมกับกำหนดที่หน้าท้อง พอง-หนอ ยุบ-หนอ พอสติเริ่มขาดหายก็ตามกลับมาใหม่เป็นเช่นนี้อยู่หลายครั้ง จนกระทั่งมารู้สึกตื่นตัวเต็มที่เมื่อริมฝีปากเริ่มขยับเขยื้อน ปลายลิ้นม้วนตัวเข้าหากันเป็นวงกลม มีเสียงเล็ดลอดออกมาฟังดูหวีดหวิว พอตั้งสติได้แล้วจึงกำหนดจิตตามไป ทราบว่าเป็นปรตตนหนึ่งอิงแอบอาศัยอยู่ที่วัดอัมพวันแห่งนี้ ต้องตกระกำลำบากอดอยากมานาน จึงรีบแผ่เมตตาอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลจากการปฏิบัติธรรมในครั้งนี้ ให้เขาล่วงพ้นจากความทุกข์ได้ไปสุดไปเกิดเสียที และรับปากว่าอีก ๒-๓ วัน ข้างหน้าจะนำอาหารใส่บาตรอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลตามไปให้อีกครั้ง เขารับรู้และดีใจอย่างมาก จากนั้นข้าพเจ้าก็ลุกจากที่นอน เปิดประตูออกมายืนที่ระเบียงชั้นสี่พลางกวาดสายตาไปรอบๆ บริเวณซึ่งมีมืดมิด เพื่อมองหาเขาแต่ไม่พบไม่เห็น

สวดมนต์ทำวัตรเช้าแล้ว ข้าพเจ้าเดินจงกรมสลับกับการนั่งสมาธิจนครบกำหนดแล้วแผ่เมตตาออกไปสู่ประมาณพร้อมกับอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปด้วย จนเสร็จสิ้นการปฏิบัติกลับเข้าที่พักอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกายจากชุดขาวมาเป็นชุดปกติ เพราะครบกำหนด ๗ วัน ของการปฏิบัติธรรม และได้ลาสิกขากลับมารับศีลห้าก่อนหน้านี้อีกแล้ว

ก่อนจะกลับได้ไปกราบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่สถิตอยู่ที่วัดอัมพวัน จากนั้นได้คุกเข่าลงที่ลานกว้างหันหน้าไปทางกุฏิของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมมียกมือพนมแล้วก้มลงกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง น้อมนำจิตเพื่อขอนมัสการกราบลา และขอให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อผู้มีพระคุณหายจากอาการอาพาธโดยเร็ว เมื่อเดินมาถึงอาคารที่รับบริจาค หยิบกระดาษมาหนึ่งแผ่นเขียนระบุลงไปว่า

ขอให้หนี้สงฆ์ ค่าศาลาที่พัก ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำใช้น้ำดื่ม ค่าชุดขาว ๒ ชุด ค่าหนังสือสดมนต์ ๑ เล่ม และค่าใช้จ่ายอื่นๆ พร้อมกับหยิบธนบัตรกลัดติดเข้าด้วยกันแล้วหย่อนลงในช่องรับบริจาค จะว่าไปแล้วถึงจะใช้หนี้วัดและใช้หนี้สงฆ์เป็นเงินจำนวนสักเท่าใด ก็เชื่อว่าจะชดใช้หนี้หนี้หมดสิ้น วิธีใช้หนี้ที่ดีที่สุดคือการเป็นผู้ประพฤติดี ประพฤติชอบ ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ กอปรด้วยกุศล ให้สมกับเป็นพุทธบริษัทที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าหิวกระเพาะเดินออกจากวัดด้วยหัวใจชุ่มชื้นเบิกบาน เสียงพระสดมนต์ยังก้องอยู่ในโสตประสาทตลอดเวลา ก้าวพ้นประตูวัดมาเพียงเล็กน้อยจึงวางกระเป๋าลงหันกลับมาทางวัดพนมมือแล้วก้มลงกราบด้วยใจอันบริสุทธิ์ ก่อนจะเดินลับหายไปจากตรงนั้น

อันนี้สำคัญมาก อยากจะขอร้องท่านที่มาปฏิบัติธรรมที่วัด ไม่ว่าจะอยู่กี่วันก็ตามเมื่อจะออกจากวัดไป อย่าได้เดินดุ่มๆ หรือรีบจ้ำจ้วงเพื่อให้พ้นไปเสียจากวัดเลย เมื่อก้าวพ้นประตูวัดมา เล็กน้อย ขอได้โปรดหันกลับไปทางวัดเถิด น้อมนำจิตด้วยการพนมมือกราบจะยื่นกราบหรือคุกเข่าลงกับพื้นก็ได้ การกระทำเช่นนี้เป็นการแสดงออกถึงการมีสัมมาคารวะ และความสำนึกในบุญคุณของวัดที่มีคุณูปการแก่เราผู้มาปฏิบัติธรรม และไม่ว่าท่านจะไปปฏิบัติธรรม ณ วัดแห่งหนตำบลใด ขอได้กระทำเช่นนี้ทุกๆ ครั้ง เพื่อความเจริญก้าวหน้าเป็นสิริมงคลแก่ตัวท่านเอง

ข้าพเจ้าเดินทางกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพปลอดภัย นั่นคงเป็นเพราะบารมี แห่งพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ ที่ปกป้องรักษาคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม ถัดมาอีกสองวันข้าพเจ้าตื่นแต่เช้ามีดี หาซื้ออาหารปรุงสำเร็จที่ตลาดสดใกล้บ้าน ก่อนนำใส่บาตรพระที่เดินบิณฑบาตโปรดสัตว์ตอนเช้า อุทิศส่วนบุญส่วน

กุศลให้แก่เปรตทั้งหลายทั้งปวงที่แอบอิงอาศัยอยู่ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เป็นการเฉพาะตามที่ได้รับปากเอาไว้

ขอผลานิสงส์อันยิ่งใหญ่ที่ได้มาปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานที่วัดอัมพวันแห่งนี้จึงเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้มารดาบิดาผู้ล่วงลับ ญาติสนิทมิตรสหาย ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ผู้มีพระคุณทุกท่าน เหล่าเทพเทวดาทั้งหลายทั้งปวง เปรตและเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ตลอดจนจันทรพรหมสัตว์น้อยใหญ่ทั้งหลายทั้งปวง จงประสบแต่ความสุขความเจริญโดยทั่วหน้ากันเทอญ.

“ชาติบุษย์”

สมชาติ พึ่งทอง

๒๔๒/๔ ถนนชนเกษม

ตำบลตลาด อำเภอเมือง

จังหวัด สุราษฎร์ธานี ๘๔๐๐๐

โทรศัพท์ ๐-๗๗๒๑-๗๗๗๖